

CLUB DE LECTURA DE TEATRE

BIBLIOTECA ARMAND CARDONA TORRANDELL
VILANOVA I LA GELTRÚ

PROGRAMACIÓ : juny 2010

Biblioteca Armand Cardona Torrandell

c/ Menéndez y Pelayo, 15 – 17

08800 Vilanova i la Geltrú

tel 93 815 91 21

fax 93 815 80 29

a/e: b.vilanovag.act@diba.cat

www.vilanova.cat/bilbioteques

www.vilanova.cat/blog/armandcardona/

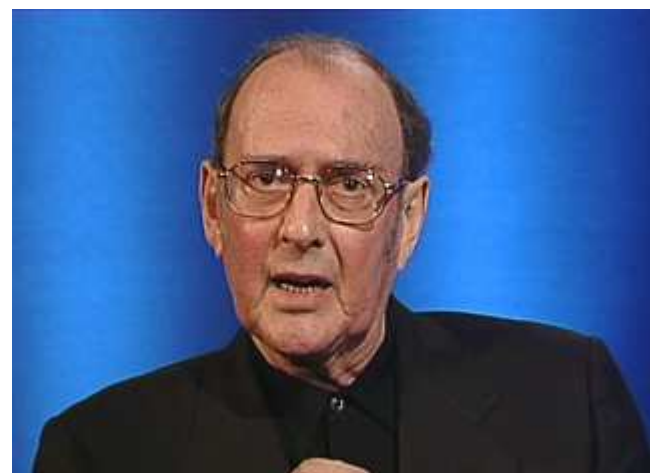
Horari:

Matins: de dimarts a dissabte de 10.00 a 14.00 hores

Tardes: de dilluns a divendres de 16.00 a 20.00 hores

dissabtes: de 17.00 a 20.00 hores

ENGANY

de *Harold Pinter*

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

AJUNTAMENT DE
Vilanova i la Geltrú

)VNG(+xTU
més cultura per TU

Biografia

Harold Pinter va néixer el 1930 a Londres en el si d'una família obrera d'origen jueu. Dels seus primers anys de vida reconeix una *profunda influència* de l'evacuació a Cornualles i Reading entre 1940 i 1941, abans i durant els atacs nazis sobre Londres, i del fet d'haver-se hagut d'enfrontar a la *intensitat a vida o mort de l'experiència diària*. A partir de 1948 estudià interpretació i de 1949 fins 1959 va treballar d'actor, sobretot en companyies regionals. En aquesta època va fer també alguns papers a la ràdio, a la televisió i al cinema, tant en obres seves com en d'altres autors. De 1956 a 1980 va estar casat amb Vivien Merchant, actriu coneguda pel seu paper a la pel·lícula *Alfie* (1966), amb la qual va tenir un fill. Merchant va aparèixer en diverses obres de Pinter, tant a l'escenari com a la pantalla. El matrimoni fou turbulent i va començar a desintegrar-se a partir de mitjans seixanta. Entre 1962 i 1969 Pinter va tenir un affaire secret amb Joan Bakewell que va servir per a la seva obra *Betrayal* (*Engany*). Segons les seves pròpies notes per a aquesta peça, entre 1975 i 1980 va viure amb la Antonia Fraser, historiadora i esposa del polític Sir Hugh Fraser. Finalment, els Fraser es van divorciar el 1977 i els Pinter, el 1980. Aquell mateix any es van casar Harold Pinter i Antonia Fraser. Incapaç de superar la separació, Vivien Merchant va morir el 1983 víctima d'alcoholisme. Pinter morí el 2008 a Londres víctima d'un càncer. La malaltia li va impedir assistir a la seva investidura como a doctor honoris causa a la Central School of Speech and Drama de Londres.

Carrera literària

Pinter és autor de vint-i-nou obres teatrals, quinze esquetxos dramàtics, més de vint guions per a televisió i cinema, una novel·la, proses de ficció i assagístiques i poesia. També és coautor de dues obres de teatre i de ràdio. Juntament al Premi Tony de teatre rebut el 1967 per *The Homecoming* (*Qui a casa torna*) i altres premis i nominacions als Estats Units, autor i obra han rebut diversos premis al Regne Unit i arreu. Els guions per a *La dona del tinent francès* i *Betrayal* van ser nominats als Òscar el 1981 i el 1983.

La seva primera obra teatral, *The Room* (1957), fou una producció dels estudiants a la Universitat de Bristol que va dirigir l'actor Henry Woolf. Pinter va comentar-li que tenia una *idea* per a una peça i Woolf li va demanar d'escriure-la per poder-la dirigir com un dels requisits per obtenir un postgrau. Sembla que Pinter la va escriure en tres dies. *The Birthday Party*, la segona i una de les més conegudes, va començar sent un desastre, malgrat una crítica entusiasta al *Sunday Times* del reputat crític Sir Harold Hobson. Se sol considerar que Hobson va descobrir i salvar Pinter. Després de l'èxit de *The Caretaker* el 1960, que va fixar la reputació teatral de Pinter, es va reprendre

The Birthday Party tant a la televisió (on Pinter feia de Goldberg) com al teatre. Quan la producció de *The Homecoming* (1964) de Peter Hall va arribar a Nova York, el 1967, Harold Pinter ja era un famós autor de teatre i l'obra va recollir quatre premis Tony, entre d'altres guardons.

Les primeres obres de Pinter foren anomenades per la crítica *comèdies de l'amenaça*, etiqueta que el públic ha aplicat sovint al seu teatre en un intent d'encasellar-lo i reduir-lo. Aquestes obres s'inicien amb una situació d'aparença innocent que acaba esdevenint amenaçadora i absurda a mesura que els personatges es comporten d'una manera que el públic sol veure com inexplicable, i que enllaça amb el teatre de l'absurd. En aquest sentit, Pinter reconeix la influència de Samuel Beckett, en especial en les primeres obres; van ser amics i sovint es van intercanviar els esborranys que escrivien.

Des de finals dels seixanta i fins a principis dels vuitanta Pinter va escriure *Landscape, Silence, Night, Old Times, No Man's Land, Betrayal, The Proust Screenplay, Family Voices* i *A Kind of Alaska*. Totes elles dramatitzen aspectes de la memòria i, per aquest motiu, solen veure's classificades d'*obres de la memòria*.

A partir dels vuitanta les obres tendeixen a ser més breus i a presentar un clar contingut polític que critica l'opressió, la tortura i altres violacions dels drets humans. En una entrevista de 1985 afirma que si bé les seves primeres obres presentaven *metàfores* sobre el poder i la manca de poder, les darreres presentaven *realitats* del poder i l'abús. De 1993 a 1999, com a reflex de preocupacions polítiques i personals, va escriure *Moonlight* i *Ashes to Ashes*, obres relacionades amb la mort (i en la segona, amb un atocitat com l'Holocaust). En aquesta època, i després de la mort dels seus pares, barrejant un cop més política i vida personal va escriure els poemes *Death* (1997), llegit en el discurs d'acceptació del Premi Nobel, i *The Disappeared* (1998). El 1999 publicà l'obra de teatre *Celebration*.

A finals del 2001 se li va diagnosticar un càncer. Durant el tractament va dirigir una versió de la seva peça *No Man's Land*, va escriure i va actuar en un esquetx titulat *Press Conference* i va aparèixer a la televisió dels Estats Units a la pel·lícula *Wit*, escrita per Margaret Edson. Des d'aleshores, cada cop més compromès políticament, va seguir escrivint i presentant poesia, peces de teatre, assaigs i discursos de contingut clarament polític.

El 2005, durant una entrevista a la BBC, va anunciar que deixava d'escriure teatre per dedicar-se a l'activisme polític i a la poesia. Aquell mateix any fou guardonat amb el Premi Nobel de Literatura *per unes obres que descobreixen el precipici sota una xerrameca diària i foren l'entrada en les cambres tancades de l'opressió*.